

Redactare: Martin Zick
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Pogonici
Pregătire de tipar: Marius Badea
Copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CASPAR, FRANZ

Fridolin : un teckel, o zgardă pierdută și o mare aventură / Franz Caspar ;

il. de Hans P. Schaad ; trad. din lb. germană de Viorel Zaicu. - Ed. a 2-a. -

Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2894-7

I. Schaad Hans P. (il.)

II. Zaicu, Viorel (trad.)

821.112.2

Fridolin

Ein Dackel, ein verlorenes Halsband und ein großes Abenteuer

Franz Caspar

Copyright © 1958 Franz Caspar, first published by Benziger Verlag

Copyright © 2015 Orell Füssli Verlag AG, Orell Füssli Kinderbuch

Illustrations copyright © 1958 Hans P. Schaad

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

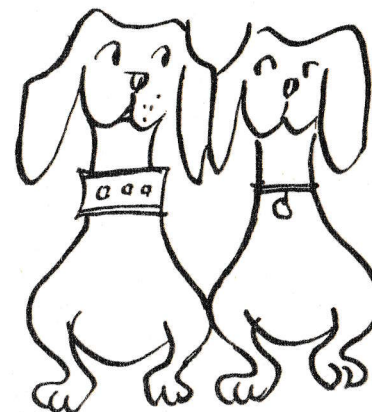
Franz Caspar

FRIDOLIN

*Un teckel, o zgardă pierdută
și o mare aventură*

Ediția a II-a

Ilustrații de Hans P. Schaad

Traducere din limba germană de
Viorel Zaicu

Editura Paralela 45

CUPRINS

De ziua lui, Fridolin primește un cadou frumos	7
O plimbare cu final neașteptat	17
Fridolin e salvat, dar fără zgardă	31
Din nou cu trenul	41
O baie rece dis-de-dimineață	52
Fridolin se rănește și e ajutat de un doctor prietenos	58
Hoții la hotel	68
Fridolin intră în acțiune, dar primejdia e mare	78
Fridolin se plimbă cu funicularul și nimerește într-o furtună	90
În cuibul vulturului	102
Fridolin o găsește pe Lisa, care știe ceva	118
Apare zgarda, însă Fridolin ajunge la beci	128
Drumul spre orașul cel mare e lung, iar Fridolin e hămesit	140
Fridolin întâlnește un bărbat cu o flașnetă	150
Are loc o luptă, dar se termină cu bine	160
În sfârșit, acasă!	173

DE ZIUA LUI, FRIDOLIN PRIMEȘTE UN CADOU FRUMOS

Fridolin o știa prea bine: un teckel nu putea duce o viață mai bună.

Locuia cu Willi, stăpânul lui, într-o căsuță din centrul unui orașel. Dimineața, la prânz și seara Willi îi umplea castronul cel mare. Iar când nu era la școală, se jucau amândoi în iarbă, ori se duceau până la râu sau în pădurea din apropiere.

Seara coșul cald îl aștepta în bucătărie. Acolo dormea Fridolin toată noaptea, neîntors. Deschidea ochii abia dimineața, când mama lui Willi intra în bucătărie. Apoi se scutura, se întindea și începea să adulmece în jur.

Așa s-a întâmplat și în ziua aia. Mama s-a uitat la ceasul din perete și și-a șters mâinile pe șorț. Fridolin

atât aștepta. A sărit din coș și i-a luat-o înainte, pe scări în sus. Mama a ciocănit la ușa camerei lui Willi.

— Willi! a strigat ea. Trezirea!

De îndată ce s-a deschis ușa, Fridolin a dat buzna și a sărit în patul băiatului. Însă Willi și-a tras pătura peste cap.

— Sforăie de parcă nici n-ar ști ce-i aia școală, a zis Fridolin.

A luat pătura de un colț și a tras-o de pe pat. Willi a sărit în capul oaselor și a început să se frece la ochi.

— Ce?! E deja dimineață? a întrebat el.

— Și dacă e, ce? a zis Fridolin. Vezi și tu, soarele a răsărit de mult. E vremea să mergi la școală!

— Să merg la școală? a întrebat Willi. Nu e nicio grabă. Mai întâi trebuie să te întreb ceva important.

Făcând ochii mari, Fridolin își privea mirat stăpânul.

— Ceva foarte important, a repetat Willi. Măine e ziua ta, împlinești un an. Așa că o să-ți fac un cadou. Tati a zis că pot lua din pușculiță câți bani vreau. Azi îmi dă cheia.

Fridolin a căscat și s-a culcat pe podea.

— Nu-ți bate capul, a zis. Mă descurc și fără cadou. Nu-mi trebuie nimic. Mai bine păstrezi banii ca să-ți iei patine cu rotile.

— Dar poate-ți dorești și tu ceva, a insistat Willi. Ce-ai vrea? Trebuie să cumpăr azi, altfel o să fie un cadou întârziat!

— Willi! a strigat mama. E șapte și jumătate. Ce tot faci acolo?

— Deja șapte și jumătate! a strigat Willi și a sărit din pat. Acum trebuie să mă grăbesc!

S-a spălat repede pe ochi, s-a îmbrăcat și a coborât în fugă scările. La bucătărie a mâncat în grabă pâinea cu miere și a băut laptele.

— Mami, i-ai dat micul dejun lui Fridolin? a întrebat Willi. E cam târziu. Am avut de discutat cu el niște chestii importante.

Și-a luat ghiozdanul și s-a repezit la ușă.

Fridolin a sărit pe pervaz să se uite după Willi, care deja era în stradă.

— Nu uita! i-a strigat Willi. Gândește-te ce vrei. La prânz trebuie să-mi spui.

Apoi a luat-o la goană.

Orarul ceasului din turla bisericii se apropia de opt.

Willi s-a întors cu o oră înainte de prânz. Fluiera vesel, ca în fiecare zi în care nu avea școală după-amiază.

— Ei, Fridolin?! l-a întrebat el pe teckelul care stătea covrig în coș. Ai descoperit ce ți-ai dori de ziua ta?

— Ziua asta! a oftat Fridolin încrețindu-și fruntea. Dacă e chiar așa de obligatoriu, ia-mi un cârnat de la măcelărie. Unul lung. Nu e chiar așa scump.

Fridolin a mâncat la bucătărie, ca de obicei. Când s-a întors în sufragerie, Willi stătea la masă. Terminase și el de mâncat. În fața lui stătea porcușorul-pușculiță, galben și rotofei pe care scria cu negru: **Pune deoparte, dacă vrei să ai la nevoie.**

Willi a pus monedele în fișicuri.

— Știi ceva? a zis el. Oricum patine cu rotile o să-mi cumpere tata, când o să iau note bune. Din banii strânși de mine îți iau ție ceva. Ceva frumos, indiferent cât ar costa.

A băgat banii în buzunarele pantalonilor.

— Așa mult costă un cârnat? a întrebat uluit Fridolin. Mergem acum să-l luăm?

— Nu, azi rămâi acasă, i-a zis Willi. M-am gândit la un alt cadou pentru tine. Dar e secret!

— Și față de mine... a mormăit Fridolin și s-a dus înapoi în coș.

I-ar fi plăcut o plimbare cu Willi pe malul râului. Dar ce poate să mai facă un câțel când e obligatoriu să primească ceva de ziua lui?

S-a făcut covrig pe pernă, pregătindu-se pentru somnul de amiază. Și a visat că de ziua lui primește un cârnat lung de tot. Din care mănâncă o zi întreagă, fără pauză. Și, pe măsură ce mănâncă, în loc să se scurteze, cârnatul se face și mai lung.

Se înserase când s-a întors Willi. Ținea în mână ceva învelit în hârtie maro. Fridolin sărea pe lângă el, încercând să înhațe pachetul.

— Stai, stai! a strigat Willi. Asta e surpriza!

Pe urmă s-a dus în camera lui și a închis ușa după el.

„Ce-o fi în pachet?” s-a întrebat Fridolin adulmecând în jur. „Nu e cârnat. Mi-ar fi mirosit până acum. Are mai degrabă miros de pantofi noi. Doar n-o avea de gând să-mi ia pantofi de ziua mea!”

Toată seara l-a bătut pe Willi la cap:

— Haide, spune-mi ce e!

Iar când ușa camerei lui Willi s-a deschis în sfârșit, a dat buzna înăuntru și a luat la mirosit toate sertarele și colțișoarele.

— Nu fi așa nerăbdător, i-a zis Willi. Măine dimineață o să-ți primești cadoul. E splendid!

„Miroase a pantofi noi”, cugeta Fridolin în coșul lui, după ce luase cina. „Dar nu are formă de pantofi. Și e ceva splendid, după cum zice Willi. Nu mai pricep nimic!”

Pentru prima oară în viața lui, Fridolin n-a putut să doarmă. Se trezea întruna și se uita la lună, care strălucea în fereastră. Abia spre dimineață a căzut într-un somn adânc. Iar când a deschis ochii era lumină.

Willi a îngenunchat lângă coș.

— Salut, Somnorilă! La mulți ani! i-a strigat el smotocindu-l. Să fii fericit și să sperăm că o să rămânem împreună pentru totdeauna!

Fridolin a sărit din coș și a început să cerceteze nedumerit prin preajmă.

— Mulțumesc, mulțumesc! a zis el întinzându-și botul în aer. Miroase a pantofi noi!

— Uite-ți cadoul! a zis Willi, întinzându-i pachetul maro.

Teckelul a făcut un salt și i l-a smuls din mână, după care a făcut hârtia ferfeniță. Și – ce să vezi? O zgardă.

O splendidă zgardă roșie, pe care străluceau niște minunate ținte aurii.

Fridolin dădea din coadă disperat. Așa făcea de fiecare dată când era din cale-afară de bucuros. Mai întâi a mirosit bine zgarda, pe toate părțile. Apoi a luat-o în dinți și a dat niște ture prin bucătărie. La urmă a pus-o pe perna din coșul lui.

— O zgardă, o splendidă zgardă! a făcut el. Veniți cu toții să vedeți! De când mi-am dorit așa ceva! Acum pot să mă plimb cu zgardă la gât, ca un câine mare!

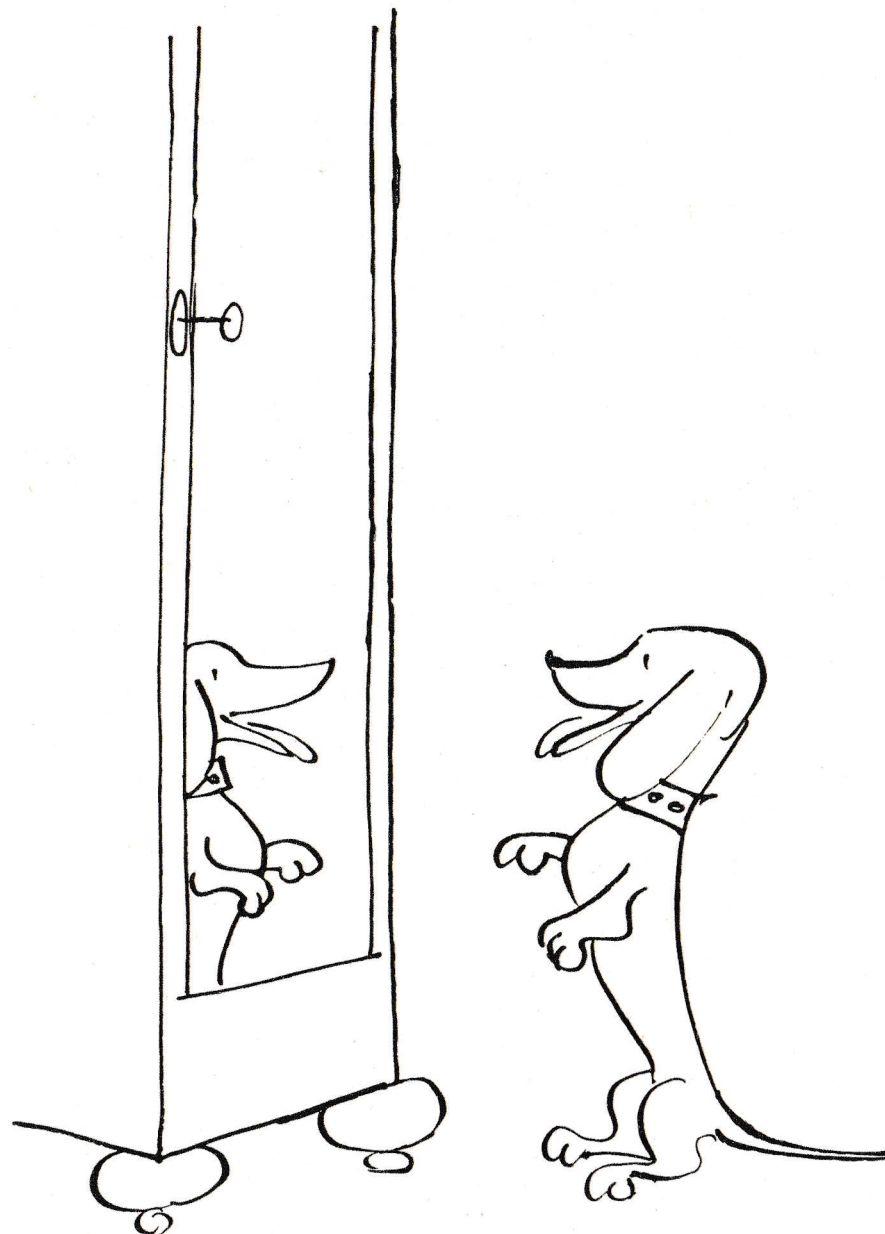
Willi s-a așezat la masă și a început să mănânce.

— Acum mănâncă-ți iute micul dejun, i-a zis el lui Fridolin. Pe urmă poți să mă conduci până la școală, cu noua ta zgardă la gât.

Dar Fridolin nu mai putea să rabde.

— Te rog, Willi, pune-mi-o la gât! Vreau să văd cum arăt cu ea!

Băiatul i-a prins-o la gât, iar teckelul a dat fuga la șifonierul cel mare. Acolo era o oglindă care se întindea până aproape de podea. Fridolin s-a postat în fața ei și s-a studiat din toate unghiurile.

— Ia te uită! a zis el. Acum sunt cel mai frumos câțel din oraș!

— Și eu cred la fel, a zis mama. Arăți ca teckelul unui prinț. Dar acum, hai! E opt fără cinci!

Willi și-a luat ghiozdanul și a plecat, însoțit de Fridolin. La școală l-a scărpinat pe gât în semn de rămas-bun și i-a zis:

— Acum să te duci acasă! După-amiază mergem la plimbare.

În fața intrării stăteau doi puști.

— Fridolin! i-au strigat ei. Ai primit o zgardă?

— Da! le-a răspuns mândru teckelul. Azi e ziua mea. Iar zgarda e cadou de la Willi. Acum sunt un câine în toată regula.

S-a sunat, iar copiii au intrat la ore. Fridolin a rămas singur în curtea școlii.

O PLIMBARE CU FINAL NEAȘTEPTAT

Fridolin a mai stat o vreme în curtea școlii, trăgând cu urechea, poate-poate prin una dintre ferestrele alea mari se auzea vocea lui Willi. Pe urmă a dat un ocol clădirii și a luat-o spre casă.

— Bună, Fridolin! auzi deodată pe cineva.

Era poștașul. Teckelul dădu fuga la el.

— Ce ai la gât? îl întrebă poștașul. De când porți tu zgardă?

— Azi e ziua mea, răspunse Fridolin. Willi mi-a făcut cadou zgarda asta.

— E o zgardă splendidă, zise poștașul. Ai grijă să n-o pierzi!

— Sigur că am grijă, făcu Fridolin mergând țănoș prin fața băcăniei de pe strada principală.